

LÁSKA NA ROZCESTĚ - I.

Čtvrtek, 26 duben 2007

Milá Kudlanko, dlouho jsem se rozmýšlela, jestli ti mám napsat. Ale vzhledem k mé situaci nevím jak dál. Zamilovala jsem se do kamaráda. To by nebylo až tak hrozné, ale... Já jsem vdaná a mám 2 děti. Asi začínám od konce, tak to zkusím znova. S manželem jsme se vzali asi půl roku po seznámení. Byla to láska na první pohled. Byla jsem šťastná, ale holčička byla plánovaná.

Bydleli jsme nejprve u jeho rodiny, ale život tam byl pro mě spíše peklo. Za dva roky jsme se rozhodli, je to druhé dítě. Bylo to tak trochu na záchranu manželství. Manžel tak nějak neměl vztah k té první dceři. S druhou se změnil, s holkama si víc hraje a náš vztah se celkově zlepšil. Odstěhovali jsme se od jeho rodiny, vzali si hypotéku a koupili starší domek. Takže i s jeho rodinou se vztahy uklidnily. Já mám ale poslední měsíc pocit, jako bych se probudila ze sna... a najednou na mě vidím chyby, o kterých jsem dříve nevěděla. Asi by to bylo dlouho. Prostě - najednou každým dnem chceme něco jiného.

Já jsem teď spokojená. Mám teď se zahradou, 2 krásné děti, můj manžel je taky opravdu hezký chlap - a nic víc než štěstí nepotřebuju. On - ale chce stále víc. Chce cestovat, mít drahé fary, luxusní vilu a snaží se pro to dělat maximum. Vedle zaměstnání se tedy věnuje podnikání. Nikdy neví, kdy už je toho dost. Doma? To mluví jen o podnikání. Podotýkám, že s ním spolupracuji, ale nejsem takový fanatik jako on. První je pro mě rodina. U něj vím, že na prvním místě je podnikání, pak on, dlouho nic, pak děti a nakonec vzádu já.

Když jsem mu předtím řekla, že za půl roku chci jít do práce, tak mi řekl, že jsem příliš blbá. Být někde zaměstnaná pár měsíců, když si manžel u podnikáním vydělá spoustu peněz a splnit si své sny? Ale já už mám sen splněný! Do práce chci, protože bydlíme teď v domě na konci světa a za celý den se vidím s minimem lidí. V podnikání bych mu pomáhala, ale na vedlejšíku a tak, abych měla čas na holky.

A teď k tomu kamarádovi. Když jsme se seznámili, byl to pro mě jenom kamarád. Byla s ním zábava, vždycky jsme se hodně nasmáli a potom se po něm uchovali. Mám pocit, že v čase se změnilo tak nějak postupně. Těmi jsem se s ním nevidala, jen jednou za měsíc na chvíli, ale manžel na mě začal být líný. Vyšli jsme si to a já mu vysvětlila, že je to jen kamarád. V čase to klapalo. Až jednou jsme se s manželem a kamarádkou na procházku a potkali jsme jeho. Dělal si ze mě legraci a kamarádka neví pro mě předtím: Co se stalo, rádo se mívá....

Jako kdyby se najednou všechno zastavilo a já jsem si uvědomila, že je pravda. Já jsem k němu něco neskutečně přitahuje a čím víc ho znám, tím je to horší. Kudy chodím, tudy na mě myslím. A když ho vidím, neboť bych, abych se mu podívala do očí. Ztratím sebe a srandačky jsou ty tam. Nejdříve jsem si namlouvala, že je to jen pro mě s manželem a že ve skutečnosti miluji jen manžela. Teď ale vím, že to tak není. Absurdní je, že ani neví, co ten kámen... (Takže mezi námi nejen že vůbec nic nebylo a není, ale on o tom nejspíše ani neví.)

Nemám odvalu s ním o tom mluvit a vlastně ani přitahovat. Nevím, jestli někoho nemá a vědět to nechci i chci. Na jedné straně bych byla strašně šťastná, kdyby to bylo oboustranné (jako je to tak občas vypadá), ale na druhé straně - vždyť já mám děti a manžela, kterého by mi každá žena mohla jen závidět...

Nechci nikomu ublížit a už jsem vůbec nechtěla, on je jinak hodný člověk. Jen má jiné názory než já. Kéž by z toho nějaká rozumná cesta ven. Kudlanky a kudlánci, prosím, prosím poraďte mi. Čhtěla bych znát vaše názory.
Hanka

